

Zoi Sag

ONLAJN DEVOJKA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Zoe Sugg

GIRL ONLINE

Copyright © Zoe Sugg, 2014

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Želim da posvetim ovu knjigu svima koji su sve ovo omogućili – ljudima koji su pratili moj kanal, gledali moje snimke i čitali moj blog, bilo to 2009. ili juče. Ne mogu opisati koliko mi vaša podrška znači. Ne postoje reči kojima mogu izraziti koliko vas sve volim – da nije vas, ne bi bilo ni ove knjige.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Pre godinu dana...

22. novembar

Zdravo, Svete!

Odlučila sam da pišem blog.

Ovaj blog.

Zašto, možda se pitate.

Znate kako koka-kola prska na sve strane kad promućkate limenku pre nego što je otvorite? Pa, trenutno se tako osećam. Mnoge stvari koje želim da kažem pršte u meni, ali nemam samopouzdanja da ih izgovorim naglas.

Tata mi je jednom rekao da bi trebalo da pišem dnevnik. Kazao je da je to odličan način za izražavanje najdubljih misli. Rekao je i da će biti divno da ga pogledam kad ostarim i da ću tad zaista ceniti svoje tinejdžerske godine. Hm, očigledno je toliko davno bio tinejdžer da je zaboravio kako to zapravo izgleda.

Pokušala sam da vodim dnevnik. Napisala sam tri beleške pre nego što sam odustala. Glasile su približno ovako:

Danas je padala kiša; uništila sam nove cipele. Dženi je pokušala da pobjegne s matematike. Nije uspela. Džonu Bariju je curila krv iz nosa na biologiji jer je gurnuo olovku u nos. Smejala sam mu se. Nije bio oduševljen time. Bilo je čudno. Laku noć.

Nije baš u fazonu Bridžet Džouns, zar ne? Više liči na „mrzi me da radim ovo“.

Ideja da pišem sama sebi u dnevniku deluje mi pomalo besmisleno.

Želim da imam osećaj da će neko negde moći da pročita ono što hoću da kažem.

Zato sam odlučila da okušam sreću s ovim blogom – da bih negde mogla da govorim tačno ono što hoću, kad hoću i kako hoću – *nekome*. I da ne bih morala da brinem hoće li ono što kažem biti kul, hoću li se zbog toga osećati glupo ili ostati bez prijatelja.

Zato je ovaj blog anonimnan.

Da bih mogla da budem baš onakva kakva jesam.

Moj najbolji drug Viki (*ne zove se stvarno tako – blog ne bi bio anonimnan kad bih napisala njegovo pravo ime!*) rekao bi kako je „tragedija epskih razmera“ što moram da budem anonimna da bih bila onakva kakva jesam. Ali šta on zna? On nije tinejdžerka sa silnim brigama. (*On je tinejdžer koji ima probleme s roditeljima, ali to je sasvim druga priča.*)

Nekad se zapitam imam li toliko briga upravo zbog toga što *jesam* tinejdžerka. Pogledajmo istini u oči – mnogo je razloga za brigu.

Deset glavnih razloga što su tinejdžerke preplavljene brigama

1. Uvek bi trebalo da izgledaš savršeno
2. A baš tad ti hormoni luduju
3. Tako da je ovo najbubuljičavije vreme u tvom životu (*zbog čega je stavka 1 potpuno nemoguća!*)
4. Inače, sad prvi put u životu možeš da kupiš čokoladu kad god hoćeš (*zbog čega je stavka 3 još gora!*)

5. Odjednom svi obraćaju pažnju na ono što oblačiš
6. I tvoja odeća mora da bude savršena
7. A trebalo bi da umeš da poziraš kao top-model
8. Da bi u tim krpicama pravila selfije
9. Koje onda moraš da kačiš na društvene mreže kako bi ih svi tvoji prijatelji videli
10. Pripadnici suprotnog pola trebalo bi da odlepe za tobom (*dok se nosiš sa svim što sam navela!*)

Molim vas, zamislite kako sad teatralno, duboko uzdišem.

Ali svakako nisam jedina tinejdžerka koja se ovako oseća?

Sanjam o tome da se sve tinejdžerke krišom osećaju isto kao ja.

I možda ćemo jednog dana, kad shvatimo da se sve osećamo isto, prestati da se pretvaramo kako smo nešto što nismo.

To bi bilo sjajno.

Ali dotle ću iskreno govoriti o tome na ovom blogu. I skrivaću to u „stvarnom životu“.

Govoriću ono što želim da govorim i bilo bi stvarno kul kad biste mi se (*ko god da ste*) pridružili.

Ovo bi mogao da bude naš kutak na internetu, mesto gde možemo da razgovaramo o tome kako se zaista osećamo kao tinejdžerke – i da ne moramo da se foliramo da smo nešto što nismo.

Volim da fotkam (*zar nije divno kako fotografije zauvek čuvaju posebne trenutke? Divni zalasci sunca, rođendanske žurke, kolači od karamela s debelom glazurom...*) tako da ću kačiti mnogo slika. Ali neće biti nijednog selfija, naravno, zarad anonimnosti.

Dobro, pa čini mi se da je to sve zasad. Hvala što ste čitali (*ako je iko uopšte čitao!*). I kažite mi šta mislite o ovome u komentarima.

Onlajn devojka, odlazi oflajn xxx

Prvo poglavlje

Sadašnjost...

Hej, Peni, znaš li da je Vilijam Šekspir anagram za „Miš Viki se prlja“?

Čitam Eliotovu poruku i uzdišem. Bombarduje me porukama o Šekspiru dok gledam generalnu probu *Romea i Julije* (tri sata mog života koje *nikad* neću povratiti). Navodno to radi da bi mi umanjio dosadu, ali zar iko stvarno mora da zna kako je Šekspir kršten 1564? Ili da je imao sedmoro braće i sestara?

„Peni, možeš li da uslikaš Juliju dok se naginje iz prikolice?“

Brzo uzimam foto-aparat i klimam glavom profesoru Bikonsfildu. „Naravno, profesore.“

Profa Bikonsfild predaje glumu trećoj godini. On je od onih profesora koji vole da se „druže s klincima“ – stavlja gel u kosu i zahteva da ga zovemo Džef. On je i razlog što se naša

verzija *Romea i Julije* odvija u bruklinskom getu i što se Julija naginje iz prikolice umesto s balkona. Moja NŠD (*najbolja školska drugarica*) Megan obožava profu Bikonsfilda, ali on joj uvek daje glavne uloge. Ja mislim da je on pomalo čudan. Profesori ne bi trebalo da bleje s tinejdžerima. Trebalo bi da obeležavaju knjige, nerviraju se zbog školskih inspekcija ili šta već rade u zbornici.

Penjem se na pozornicu i spuštam u čučanj ispod Megan. Ona nosi kačket na kome piše KUL i debeli lanac s ogromnim znakom za dolar, oba od imitacije zlata. Ni mrtva ne bi izašla iz kuće s tim na sebi, što pokazuje koliko voli profu Bikonsfilda. Spremam se da je uslikam kad prosikće: „Nemoj slučajno da se vidi bubuljica.“

„Molim?“, šapnem.

„Bubuljica s bočne strane nosa. Pazi da se ne vidi na fotografiji.“

„Važi.“ Pomeram se u stranu i zumiram je. Osvetljenje nije najbolje s te strane, ali bar se ne vidi bubuljica. Slikam je pa se okrećem. Bacam pogled prema gledalištu dok silazim. Sva sedišta su prazna, ako se izuzmu ona na kojima sede profesor Bikonsfild i dvoje pomoćnika. Odmah mi lakne. Ako bih rekla da ne volim gužvu, to bi bilo kao da kažem da se Džastin Biber ne snalazi najbolje s paparacima. Nije mi jasno kako neki mogu da glume na pozornici. Neprijatno mi je samo što moram da se popnem gore na nekoliko sekundi kako bih fotkala.

„Hvala, Pen“, kaže profa Bikonsfild dok žurim stepenicama. Još jedna njegova čudna osobina – svima nam daje nadimke. Mislim, stvarno! U redu je da me porodica zove Pen, ali ne i profesori!

Stižem do svog bezbednog mesta pored pozornice i utom mi mobilni ponovo zapišti.

O bože, u Šekspirovo vreme su muškarci glumili Juliju! Moraš to da kažeš Oliju – voleo bih da mu vidim facu! 😊

Pogledam Oliju, koji trenutno zuri naviše u Megan.

„Al' mir! Šta sinu to kroz prozor tamo?“, govori najgorim njujorškim naglaskom koji sam ikad čula.

Nehotice uzdišem. Olijev kostim je gori čak i od Meganinog tako da izgleda kao mešavina Snup Doga i gosta u emisiji Džeremija Kajla, ali i dalje je sladak.

Eliot ne podnosi Olija. Misli da je mnogo uobražen i zove ga Hodajući Selfi, ali da budem poštena, on ga ne poznaje dobro. Eliot ide u privatnu školu u Houvu; viđao je Olija samo kad smo ga sretali na plaži ili u gradu.

„Zar Peni ne bi trebalo i mene da uslika u ovoj sceni?“, pita Oli pošto završi govor. I dalje govori s američkim naglaskom – što radi otkako je dobio ulogu. Izgleda da to svi najbolji glumci rade; oni to zovu „metodskom glumom“.

„Naravno, Olse“, odgovara profa Zovite Me Džef. „Pen?“ Spuštam mobilni i trčim stepenicama.

„Možeš li da mi uhvatiš lepšu stranu?“, šapuće Oli ispod kačketa na kome je cirkonima ispisana reč PASTUV.

„Naravno“, odgovaram. „A koja je to strana?“

Oli me gleda kao da sam luda.

„Teško mi je da odredim“, šapućem, crvena kao paprika. Oli se i dalje mršti.

* *Romeo i Julija* Vilijama Šekspira, preveli Borivoje Nedić i Velimir Živojinović. (Prim. prev.)

„Meni obe izgledaju dobro“, dodajem potpuno očajna. O bože! Šta mi je? Maltene čujem kako Eliot užasno vrišti. Srećom, Oli se smeška. Tako izgleda zaista dečaćki i daleko pristupačnije.

„Moja desna strana“, odgovara i ponovo se okreće prema prikolici.

„Ovaj... tvoja ili moja desna?“ Želim da budem potpuno sigurna.

„Hajde, Pen. Nemamo ceo dan!“, javlja se profa Bikonsfild.

„Moja desna, naravno“, sikće Oli i ponovo me gleda kao da sam poremećena.

Sad se čak i Megan mršti. Lice mi bukta dok ga slikam. Ne radim ono što uglavnom činim, ne proveravam osvetljenje, ugao niti bilo šta – samo pritiskam okidač i teturam se natrag na svoje mesto.

Proba je konačno gotova – a od Eliota sam saznala da je Šekspir imao samo osamnaest godina kad se venčao, i da je napisao ukupno trideset osam drama. Krećemo prema *Džej-Biju* na milkšejk i krompiriće.

Približavamo se obali, a Oli hoda uporedo sa mnom. „Kako si?“, pita, otežući kao Njujorčani.

„Ovaj, dobro, hvala“, odgovaram, a jezik mi se odmah vezuje u čvor. Izgleda još bolje jer je skinuo romeovsko-gangsterski kostim. Tamnoplava kosa mu je razbarušena baš kako treba, a plave oči mu sijaju kao more na zimskom suncu. Da budem iskrena, nisam sigurna je li Oli moj tip – možda je previše savršen jer izgleda kao mešavina pevača iz dečaćkog benda i sportiste – ali toliko mi je čudno što školski srolomac obraća pažnju na mene da se nehotice stidim.

„Pitao sam se...“, počinje i široko mi se osmehuje.

Moj unutrašnji glas odmah završava njegovu rečenicu: *Šta voliš da radiš u slobodno vreme? Zašto te nisam ranije primetio? Hoćeš li da izađemo?*

„...mogu li da vidim svoju fotku? Samo da se uverim jesam li dobro ispao.“

„Oh... ovaj... važi. Da, važi. Pokazaću ti kad stignemo do *Džej-Bija*.“ U tom trenutku upadam u rupu. Dobro, rupa nije velika i nisam stvarno nestala u njoj, ali noga mi je zapela i poletela sam unapred – privlačno i otmeno kao devojka koja se olešila od alkohola subotom uveče. To mrzim u vezi s Brajtonom, gde živim. Kao da je pun rupa koje postoje samo da bih upadala u njih! Uspevam da se ispravim. Srećom, Oli se pravi da nije primetio.

Ulazimo u *Džej-Bi* i Oli se odmah smešta pored mene u separeu. Megan izvija obrve i odmah se osećam kao da sam uradila nešto što nije trebalo. Često se tako osećam zbog nje. Okrećem se i usredsređujem na božićne ukrase – zelene i plave trake i mehaničkog Deda Mraza koji uzvikuje „Ho, ho, ho!“ kad god neko prođe pored njega. Božić mi je stvarno omiljeno doba godine. Nešto u vezi s njim me smiruje. Posle nekoliko trenutaka ponovo se okrećem prema stolu. Srećom, Megan je sad zaokupljena svojim telefonom.

Prsti mi se grče jer dobijam inspiraciju za blog. Nekad mi se čini da je škola velika predstava i da se očekuje da stalno igramo dodeljene uloge. U toj predstavi stvarnog života Oli ne bi trebalo da sedi pored mene, već pored Megan. Njih dvoje se ne zabavljaju, ali stvarno su na istom nivou. A Megan *nikad* ne upada u rupe. Ona kao da plovi kroz život, sjajne kestenjaste kose i napućenih usana. Blizakinje se smeštaju pored nje. Zovu se Kira i Amara. One imaju uloge bez teksta u predstavi, a Megan se tako ponaša prema njima i u stvarnom životu – kao prema statistima dok ona igra glavnu ulogu.

„Hoćete li da popijete nešto?“, pita konobarica koja staje pored našeg stola s blokom u ruci i širokim osmehom na licu.

„To bi bilo divno!“, odgovara Oli glasno s američkim naglasom. Nehotice se grčim.

Svi naručujemo šejk – osim Megan, koja hoće mineralnu vodu – i onda se Oli okreće prema meni. „I, mogu li da vidim?“

„Šta? O, da.“ Tražim aparat u torbi pa listam fotografije. Stižem do Olikeve slike pa mu pružam aparat. Zadržavam dah dok čekam njegov odgovor.

„Simpatično“, kaže. „Stvarno je dobra.“

„Ooh, daj da vidim svoju“, uzvikuje Megan, otima mu aparat i mahnito pritiska dugmiće. Celo telo mi se napinje. Uglavnom mi ne smeta da delim stvari – čak dajem polovinu božićnih čokolada bratu Tomu – ali to ne važi za foto-aparat. On je najdragocenija stvar koju imam. Moja sigurnosna mreža.

„O bože. Peni!“, kriknu Megan. „Šta si to uradila? Izgledam kao da imam brkove!“ Treska aparat na sto.

„Polako!“, opominjem je.

Megan me strelja pogledom pa podiže aparat i petlja s dugmićima. „Kako da izbrišem svoju sliku?“

Otimam joj aparat pomalo pregrubo i veštački nokat joj se kači za traku.

„Jao! Polomila si mi nokat!“

„Mogla si da mi polomiš aparat.“

„Zar ti je samo to važno?“ Megan me šiba očima preko stola. „Nisam kriva što si napravila tako groznu sliku.“

Odgovor mi se oblikuje u glavi: *Nisam kriva što si me naterala da napravim takvu zato što imaš bubuljicu.* Ali uzdržavam se.

„Daj da vidim“, kaže Oli i uzima mi aparat.

Oli se smeje, Megan me još bešnje strelja pogledom i osećam poznato stezanje u grlu. Pokušavam da progutam

knedlu, ali ne mogu. Osećam se zarobljeno u separeu. *Molim te, nemoj da se to ponovo desi,* govorim u sebi. Ali dešava se. Goruća vrelna mi kola telom i jedva dišem. Fotografije filmskih zvezda sa zidova kao da odjednom bulje u mene. Muzika iz džuboksa je preglasna. Crvene stolice su previše jarke. Šta god radila, ne mogu da vladam svojim telom. Dlanovi su mi vlažni, a srce mi bubnji.

„Ho, ho, ho!“, viče mehanički Deda Mraz pored vrata. Ali više ne zvuči veselo. Zvuči preteće.

„Moram da idem“, kažem tiho.

„Ali šta je sa slikom?“, cvili Megan i prebacuje sjajnu tamnu kosu preko ramena.

„Izbrisaću je.“

„Šta je s tvojim šejkom?“, pita Kira.

Vadim novac iz torbe i spuštam ga na sto, nadajući se da niko neće primetiti kako mi se prsti tresu. „Neka ga neko od vas popije. Upravo sam se setila da moram da pomognem mami. Moram da se vratim kući.“

Oli me gleda i načas mi se čini da izgleda razočarano. „Hoćeš li sutra biti u gradu?“

Megan ga prostrela pogledom preko stola.

„Verovatno.“ Toliko mi je vruće da mi se muti pred očima. Moram da izađem, odmah. Sigurno ću se onesvestiti ako ostanem zarobljena u ovom separeu. Potrebna mi je sva snaga volje da ne viknem Oliku da mi se skloni s puta.

„Kul.“ Oli ustaje i pruža mi aparat. „Možda se vidimo.“

„Možda.“

Jedna bliznakinja, ne znam koja, pita jesam li dobro, ali ne zadržavam se da joj odgovorim. Nekako uspevam da izađem iz restorana. Čujem kličanje galeba pa piskav smeh. Grupa žena ide prema meni, sve su namazane kremom za samotamnjenje i hodaju na visokim potpeticama. Nose Barbi

ružičaste majice iako je decembar, a jednoj oko vrata vise pločice auto-škole sa znakom L. Kukam u sebi. Još jedna stvar koju mrzim u vezi s Brajtonom – svakog petka uveče imamo najezdu momačkih i devojačkih večeri. Pretrčavam ulicu i hodam plažom. Vetar je svež i leden, ali upravo to mi je potrebno. Stojim na mokrom šljunku, zurim u more i čekam da mi kotrljanje talasa umiri lupanje srca.

Drugo poglavlje

Većina devojaka bi se izbezumila da po povratku kući zatekne mamu kako pozira na stepenicama u venčanici. Meni je to normalno.

„Zdravo, mila“, pozdravlja me mama čim kročim u kuću. „Kako ti se čini?“ Naslanja se na ogradu i pruža ruku, a duge crvenkastosmeđe kovrdže padaju joj preko lica. Venčanica je boje slonovače, s visokim strukom i čipkastim cvetićima oko vrata. Veoma je lepa, ali toliko sam uzdrmana da samo klimam glavom.

„To je za venčanje s temom Glastonberija“, objašnjava mama dok silazi stepenicama da me poljubi. Kao i uvek, miriše na ulje od ruža i pačulija. „Zar ti se ne sviđa? Nije li prava hipi venčanica?“

„Aha“, odgovaram. „Lepa je.“

„Lepa?“ Mama me gleda kao da sam poludela. „Lepa? Ova venčanica nije samo lepa, ona je... ona je veličanstvena... božanstvena.“

„To je venčanica, draga“, javlja se tata, ulazeći u predsoblje. Široko mi se osmehuje i izvija obrve. Odgovaram podizanjem

obrva. Jeste da više ličim na mamu, ali po karakteru sam na tatu – mnogo trezvenija! „Lep dan?“, pita dok me gri.

„Onako“, odgovaram, odjednom poželevši da ponovo imam pet godina kako bih mogla da mu se sklupčam na krilu i zamolim da mi pročita priču.

„Onako?“ Tata se odmiče i pomno me zagleda. „Je li to dobro onako ili loše onako?“

„Dobro“, kažem, ne želeći da pravim dramu.

Osmehuje se. „Dobro je.“

„Hoćeš li sutra moći da pomogneš u radnji, Pen?“, pita mama, ogledajući se.

„Naravno. U koliko sati?“

„Samo nekoliko sati po podne dok sam na venčanju.“

Moji roditelji imaju firmu za organizaciju venčanja nazvanu *U dobru i zlu* sa sedištem u centru grada. Mama je započela taj posao kad se odrekla glumačke karijere kako bi rodila mog brata i mene. Specijalizovala se za neobične teme. Kao i za to da proba sve venčanice koje ima u radnji – mislim da joj nedostaju kostimi iz glumačkih dana.

„Kad će večera?“

„Za sat vremena“, odgovara tata. „Pravim pastirsku pitu.“

„Sjajno.“ Široko se osmehujem i ponovo se osećam kao ljudsko biće. Tatina pastirska pita je odlična. „Idem malo gore.“

„Važi“, kažu roditelji uglas.

„Ha! Maler!“, uzvikne mama i poljubi tatu u obraz.

Penjem se na prvi sprat i prolazim pored roditeljske spavaće sobe. Približavam se Tomovoj sobi i čujem tutnjeći ritam hip-hopa. Ranije sam mrzela njegovu muziku, ali otkako je na faksu, sviđa mi se zato što to znači da se vratio kući za praznike. Zaista mi nedostaje otkako je otišao.

„Ćao, Tom-Tome“, dovikujem dok prolazim pored njegovih vrata.

„Ćao, Pen-Pen“, odgovara.

Stižem do kraja odmorišta i penjem se još jednim stepeništem. Moja soba je na tavanu. Volim je iako je mnogo manja od ostalih soba. S kosom tavanicom i drvenim gredama, veoma je topla, prijatna i veoma visoko, tako da na horizontu vidim tamnoplavu liniju mora. Čak i kad je mrak, osećam se mirnije od samog saznanja da je more blizu. Palim svećice prebačene preko toaletnog stola i nekoliko sveća s mirisom vanile. Zatim sedam na krevet i duboko udišem.

Pošto sam kod kuće, konačno mogu da razmislim o onome što se dogodilo u restoranu. Već treći put mi se to desilo i osećam kako mi klupko užasa raste u stomaku. Prvi put sam se nadala da je to nešto što se samo jednom javlja. Drugi put sam se ponadala da je samo maler. Ali sad se ponovo desilo... Stresam se i zavlačim pod pokrivač. Telo mi se zagreva i iznenada se setim kako mi je mama pravila šator od čebadi kad sam bila mala. Ležala sam u šatoru s gomilicom knjiga i baterijskom lampom i čitala satima. Volela sam što imam svoje skrovište od sveta. Žmurim i još više se ušuškam ispod pokrivača, ali tad čujem tri glasna kucanja na zid. Eliot. Bacam pokrivač i kucam dvaput.

Eliot i ja smo prve komšije celog života. A nismo samo prve komšije već su nam spavaće sobe jedna do druge, što je stvarno kul. Pre mnogo godina smo izmislili šifre za kucanje po zidu. Tri kucanja znače: *Mogu li da svratim?* Dva kucanja znače: *Da, dođi odmah.*

Ustajem, brzo skidam školsku uniformu i oblačim kombinezon sa šarom snežnog leoparda. Eliot mrzi kombinezone. Kažu da bi onoga koji ih je izmislio trebalo obesiti za pertle na keju, ali on mnogo drži do stila. Ne robuje modi; samo ume da sjajno uparuje nasumične odevne predmete. Volim da fotografišem njegov stil.

Čujem kako njegova ulazna vrata treskaju, brzo gledam u ogledalo i uzdišem. Uzdahnem gotovo uvek kad se pogledam u ogledalu. To je maltene refleks. *Pogledaj se u ogledalu – uzdahni. Pogledaj se u ogledalu – uzdahni.* Ovog puta ne uzdišem zbog pega koje mi pokrivaju lice kao mrlje na prepeličjim jajima – ne vidim ih pri svetlosti sveća. Ovog puta uzdišem zbog kose. Kako Olijeva kosa izgleda tako slatko kad je morski vetar razbaruši, a moja izgleda kao da sam gurnula prste u utičnicu? Brzo provlačim četku kroz kovrdže, ali od toga izgledaju još gore. Dovoljno je loše što mi je kosa riđa – Eliot tvrdi da je crvenkastoplava (svakako je više crvena nego plava) – ali bar bi ličila na nešto da je ravna kao Meganina. Odustajem od četkanja. Eliotu neće smetati. Video me je kad sam imala grip i nisam mogla da operem kosu nedelju dana.

Čujem zvono, pa mamini i Eliotov glas. Eliot će se oduševiti venčanicom. On obožava mamu. I ona obožava njega – cela porodica ga voli. Da budem iskrena, maltene smo ga usvojili. Eliotovi roditelji su advokati. Oboje stvarno mnogo rade, a čak i kod kuće uglavnom istražuju neki slučaj. Eliot je ubeđen da su ga zamenili u porodilištu i poslali kući s pogrešnim roditeljima. Oni ga naprosto ne razumeju. Kad im je priznao da je gej, otac mu je rekao: „Ne brini, sine, siguran sam da je to samo faza.“ Kao da neko može da pre-raste homoseksualnost!

Čujem kako Eliot trči stepenicama. A onda se vrata otvaraju. „Gospo Penelopi!“, viče. Nosi starinsko crno odelo s belim prugama, protezu u ustima i jarkocrvene starke – takav je kad nije skockan.

„Lorde Eliote!“, otpozdravljam. (Skoro ceo vikend smo gledali *Dauntonsku opatiju.*)

Eliot zuri u mene kroz naočare s crnim okvirom. „Dobro, šta je bilo?“

Odmahujem glavom i smejem se. Nekad mi se čini da mi čita misli. „Kako to misliš?“

„Veoma si bleđa. I obukla si taj odvratni kombinezon. Nosiš ga samo kad si stvarno tužna. Ili imaš domaći iz fizike.“

„Ista stvar“, odgovaram kroz smeh pa sedam na krevet. Eliot seda pored mene. Izgleda zabrinuto.

„Ja... ponovo sam imala onaj panični napad.“

Prebacuje mi žilavu ruku preko ramena. „Nema šanse. Kad? Gde?“

„U *Džej-Biju.*“

Eliot podrugljivo otpuhuje. „Ha, ne čudi me. Odvratno je uređen! Ozbiljno, šta se desilo?“

Pričam mu, stideći se sve više sa svakom rečju. Sad mi sve zvuči banalno i blesavo.

„Ne znam zašto blejiš s Megan i Olijem“, kaže Eliot kad završim jadikovku.

„Nisu toliko loši“, odgovaram neuverljivo. „Reč je o meni. Zašto se toliko uzrujavam zbog sitnica? Hoću reći, mogu da razumem prvi put, ali danas...“

Eliot krivi glavu kao što uvek radi kad razmišlja. „Možda bi trebalo da bloguješ o tome.“

On je jedini koji zna za moj blog. Ispričala sam mu na samom početku zato što: a) mogu sve da mu poverim, i b) jedino s njim mogu da budem onakva kakva jesam tako da na blogu nema ničega što on već ne zna.

Mrštim se. „Misliš? Nije li to malo naporno?“

Odmahuje glavom. „Nimalo. Možda ćeš se bolje osećati kad budeš pisala o tome. Možda ćeš naći smisao u tome. I nikad se ne zna – možda je neki tvoj pratilac prošao kroz isto. Sećaš li se kad si blogovala o tome kako si trapava?“

Klimam glavom. Pre šest meseci sam na blogu napisala post o tome kako sam naglavačke upala u kantu za smeće i broj pratilaca mi se za nedelju dana povećao sa dvesta dvoje na hiljadu. Nikad nisam imala toliko deljenja. Ni komentara. Ispada da nisam jedina tinejdžerka koja je rođena s trapavošću u genima. „Valjda je tako...“

Eliot se široko osmehuje. „Gospo Penelopi, *znam* da je tako.“

15. decembar

Upomoć!!

Ćao, društvo!

Mnogo vam hvala na lepim rečima o mojim fotkama iz *Snupers paradajsa* – drago mi je što vam se ekscentričnost tog mesta dopada koliko i meni.

Zaista mi je teško da napišem ovonedeljni post zato što je reč o nečemu zastrašujućem što mi se desilo – što mi se *dešava*. Kad sam počela da pišem ovaj blog, rekla sam da ću uvek biti iskrena, ali tad nisam imala pojma da će **Onlajn devojka** postati ovako popularna. Neverovatno mi je što imam 5.432 pratioca – mnogo vam hvala! Iako se pribojavam da vam se otvorim, Viki misli da ću se zbog toga osećati bolje pa ću početi.

Pre nekog vremena doživela sam udes. Sve je bilo u redu – niko nije poginuo niti se povredio. Ali to je i dalje najgore iskustvo u mom životu.

Vraćala sam se kući s roditeljima, a bila je jedna od onih kišnih noći kad vam se čini da voda ide prema vama kao talas. Iako je tata pustio brisače brzinom od sto kilometara na sat, nije bilo neke razlike. Kao da smo se vozili kroz cunami. Upravo smo skrenuli na auto-put s travnatim delom u sredini kad nas je jedan automobil isekao. Nisam baš sigurna šta se onda desilo – mislim da je tata

pokušao da ukoči i skrene – ali put je bio toliko mokar i klizav da smo proklizali na travu u sredini. I onda se naš automobil prevrnuo!

Ne znam za vas, ali ja sam to viđala samo u filmovima. A kad se automobil prevrne u filmu, uglavnom odleti u vazduh ili se kamion zakuca u njega tako da mi je u glavi bilo samo jedno: *Izginućemo*. Neprestano sam dozivala roditelje, ne znajući jesu li dobro. I oni su dozivali mene, ali nisam mogla da doprem do njih. Bila sam zarobljena, sama, viseći naglavačke, na zadnjem sedištu.

Srećom, nismo poginuli. Jedan veoma fin čovek je video šta se desilo i zaustavio automobil da bi nam pomogao. Tad su stigle hitna pomoć i policija i ti ljudi su takođe bili divni. Odvezli su nas kući u policijskim kolima i onda smo sedeli pod pokrivačima na kauču i pili sladak čaj sve dok sunce nije izašlo. Sad se sve vratilo u normalu. Moji roditelji više ne govore o udesu i imamo sasvim nov automobil u prilazu. Svi mi stalno govore da sam imala mnogo sreće što se nisam povredila. I jesam. Svesna sam toga. Međutim, iako spolja nisam imala nikakve posekotine i modrice, kao da se nešto u meni slomilo.

Ne znam ni da li takav udes može to izazvati, ali imam čudne napade panike. Ako se uznemirim zbog nečega i učini mi se da ne mogu pobeći, osećam se isto kao kad sam bila zarobljena u automobilu. Vrućina mi je, tresem se i čini mi se da ne mogu da dišem. Dosad mi se to tri puta desilo – pa se zaista bojim da će nastaviti da se dešava. I ne znam šta da radim.

Nadam se da vam ne smeta što sam pisala o ovome. Obećavam da ću sledeće nedelje nastaviti po starom. Obećavam da će biti gomila mljac fotki iz *Čokivokiduda*. Ali ako je neko od vas prošao kroz ovo što sam opisala ili ima neki savet kako to da prekinem, mooolim vas da to napišete u komentarima. Dovoljno mi je teško što sam *naj-trapavija osoba na svetu*. Ne želim da budem i najveća paničarka!!!

Hvala!

Onlajn devojka, odlazi oflajn xxx

Treće poglavlje

Sledećeg jutra se budim uz uobičajeno horsko kričanje galebova. Pramičci blede zimske svetlosti prodiru kroz proreze među zavesama. To je dobro. U poslednje vreme sam se budila toliko rano da je napolju još bio mrak.

Eliot je bio u pravu – pisanje bloga mi je stvarno pomoglo. Napisala sam ga sinoć kad je otišao kući. Prvo mi je izgledalo čudno, kao da privlačim pažnju, ali posle nekoliko rečenica iz mene su pokuljale sve misli i osećanja koje sam držala u sebi posle udesa. Pošto sam postavila post, nisam kao uvek čekala da vidim hoće li biti komentara ili deljenja. Toliko mi se spavalo da sam samo sklopila laptop i legla.

Telo mi polako prihvata činjenicu da mora da se probudi i suoči s novim danom, trljam oči i osvrćem se po sobi. Moji roditelji se šale kako nisu morali da mi stavljaju tapete u sobu jer je gotovo svaki centimetar zida pokriven fotografijama. Kad mi je nedavno ponestalo prostora, počela sam da kačim fotke na žicu koju sam razapela iznad kreveta. Na većini fotografija je Eliot kako se izmotava na plaži ili pozira u starinskoj odeći. Tu je i moja omiljena fotografija roditelja i Toma dok